

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 07, 2013

Nummer 7, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7148](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2012:BY9721](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7145](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7172](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7146](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2012:BY5706](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7150](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7149](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7152](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7170](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7174](#) 16-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2012:BV8291](#) 17-04-2012

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Tegenstrijdige bewezenverklaring bij poging tot moord?

In eerste aanleg is de verdachte ten laste gelegd dat: 'hij op 05 maart 2011 te Rotterdam ter uitvoering van het door verdachte voorgenomen misdrijf om opzettelijk en met voorbedachten rade, een persoon genaamd [slachtoffer 1] van het leven te beroven, met dat opzet en na kalm beraad en rustig overleg, meermalen, van korte afstand kogels met een vuurwapen heeft afgevuurd/afgeschoten in de richting van [slachtoffer 1], zijnde de uitvoering van dat voorgenomen misdrijf niet voltooid en dat hij op 5 maart 2011 te Rotterdam [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] heeft bedreigd met enig misdrijf tegen het leven gericht, immers heeft verdachte opzettelijk dreigend aan voornoemde personen een vuurwapen getoond en meermalen van korte afstand kogels met dit vuurwapen afgevuurd in de richting van [slachtoffer 1].'

Het Hof heeft deze tenlastelegging gekwalificeerd als een: 'Poging tot moord en bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht, meermalen gepleegd'. Naar het oordeel van het hof kunnen de gedragingen van de verdachte - bestaande uit het achtereenvolgens van korte afstand afvuren van zes kogels, terwijl [slachtoffer 1] zich in het schootsveld bevond - naar hun uiterlijke verschijningsvorm worden aangemerkt als zijnde zozeer gericht op de dood van [slachtoffer 1] dat het niet anders kan dan dat de verdachte zich willens en wetens heeft blootgesteld aan de naar algemene ervaringsregelen aanmerkelijk te achten kans dat [slachtoffer 1] zou komen te overlijden. Derhalve was het opzet (begrepen in voorwaardelijke zin) van de verdachte op de dood van [slachtoffer 1] gericht. De stelling van de verdachte dat hij expres heeft misgeschoten berust niet op hetgeen feitelijk is aangetroffen en kan niet worden verenigd met zijn eigen verklaring met betrekking tot het schieten.

De conclusie van de Hoge Raad luidt als volgt: het antwoord op de vraag of een en dezelfde gedraging van een verdachte kan leiden tot zowel de bewezenverklaring van poging tot moord als van bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht, is afhankelijk van het bij de verdachte bestaande opzet. Het voornemen tot moord hoeft het opzet op bedreiging met een levensdelict niet uit te sluiten. Het Hof heeft vastgesteld dat [slachtoffer 1] zich, op het moment dat de verdachte de kogels afvuurde met het vuurwapen, in het schootsveld van de verdachte bevond. Uit deze omstandigheden heeft het Hof kunnen afleiden dat de verdachte

naast het opzet, in voorwaardelijke zin, op de uitvoering van moord tevens opzet heeft gehad op het ontstaan van de redelijke vrees bij het slachtoffer [slachtoffer 1] dat hij door de verdachte zou worden vermoord. De bewezenverklaringen zijn dus niet tegenstrijdig, zodat het aangevoerde middel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7174

Zaaknummer: 12/03640

Wetsartikelen: 45 lid 1 SV en 289 SV

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid in hoger beroep

De verdachte is bij vonnis van de Rechtbank 's-Gravenhage veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van vijf maanden, ter zake van 1. 'diefstal', 2. 'diefstal' en 3. 'diefstal, gedurende de voor de nachtrust bestemde tijd in een woning, door iemand die zich aldaar buiten weten of tegen de wil van de rechthebbende bevindt'. Namens de verdachte is tegen dit vonnis hoger beroep ingesteld.

Het Hof heeft de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in het hoger beroep en heeft daartoe het volgende overwogen: 'Het hoger beroep is door de raadsman van de verdachte niet ingesteld overeenkomstig de eisen, zoals vermeld in artikel 450, derde lid, van het Wetboek van Strafvordering, aangezien het faxbericht van deze raadsman van 26 november 2010 aan de rechtbank 's-Gravenhage, sector strafrecht, geen melding maakt van een bijzondere volmacht aan een medewerker ter griffie om namens de verdachte hoger beroep in te stellen. Derhalve zal het hof de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in het hoger beroep.'

De uitspraak Hoge Raad luidt: In het arrest van 22 december 2009, LJN BJ7810, NJ 2010/102 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat een door de verdachte bepaaldelijk gevolmachtigde advocaat op de wijze van artikel 450, derde lid, Sv hoger beroep kan instellen. De onder 2.4.2. weergegeven brief van mr. R.P. Snorn houdt in dat hij namens zijn cliënt de medewerker ter griffie verzoekt hoger beroep in te stellen tegen het vonnis van de Politierichter van 16 december 2009 en verklaart door zijn cliënt bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om dit hoger beroep in te (laten) stellen. Deze brief kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een machtiging van de verdachte aan mr. Snorn om de medewerker ter griffie namens hem (verdachte) te machtigen hoger beroep in te stellen. Het oordeel van het Hof dat die brief geen bijzondere volmacht inhoudt aan een medewerker ter griffie om namens de verdachte hoger beroep in te stellen en dat de verdachte derhalve niet-ontvankelijk moet worden verklaard in het hoger beroep, is niet begrijpelijk. Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

De A-G concludeert: In de onderhavige zaak voldoet de volmacht van de advocaat wel aan de drie onder 3.7 genoemde eisen (zoals de steller van het middel ook opmerkt), maar stuitte het Hof op de daaraan voorafgaande vraag of het wel een volmacht aan de griffiemedewerker betrof. De brief ving immers aan met een verzoek aan de griffiemedewerker in plaats van een machtiging. De steller van het middel kan evenwel worden toegegeven dat dit een strikte benadering betreft en dat, gezien de gehele inhoud van het schrijven van de raadsman, in het verzoek om namens cliënt hoger beroep in te stellen met de nodige welwillendheid een volmacht kan worden gelezen. In HR 29 mei 2012, NJ 2012/427 m.nt. F.W. Bleichrodt heeft de Hoge Raad zodanige welwillendheid betoond toen een advocaat in de schriftelijke volmacht aan de griffie van de Hoge Raad om cassatie in te stellen had verzuimd helder aan te geven dat de advocaat door verdachte daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd was. In zijn noot noemt Bleichrodt deze beslissing opmerkelijk gezien de doorgaans strikte benadering door de Hoge Raad van de formele eisen aan het instellen van een rechtsmiddel. Hij vermoedt dat de bijzonderheden van het geval de Hoge Raad tot deze stap hebben gebracht en waarschuwt advocaten ervoor er niet te snel op te vertrouwen dat de Hoge Raad een onvolkomenheid in de volmacht wel zal repareren. Hetgeen de advocaat ter terechtzitting in hoger beroep heeft aangevoerd kan in ieder geval bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een uitdrukking van de wens van de opsteller van de brief aan de griffier dat de laatste namens verdachte hoger beroep in zal stellen. In ieder geval had het in de rede gelegen de ter terechtzitting verschenen verdediging alsnog in de gelegenheid te stellen uitdrukkelijk daaromtrent te verklaren (vgl. HR 20 maart 2012, LJN BV6999, NJ 2012/426). Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7148

Zaaknummer: 11/02580

Wetsartikelen: 450 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

Militaire zaak

Het Hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring het volgende overwogen:

'De raadsman heeft ten aanzien van het primair en subsidiair tenlastegelegde (...) betoogd dat de schuld in de vorm van zeer onoplettend en onvoorzichtig handelen niet uit de bewijsmiddelen kan worden afgeleid. (...) Daarnaast is de slijtage van de achterbanden van de auto van verdachte veroorzaakt door het ongeval en niet door het rijden. Verdachte moet daarom worden vrijgesproken. Het hof is van oordeel dat het door verdachte gevoerde verweer strekkende tot vrijspraak van het tenlastegelegde wordt weersproken door de gebezigde bewijsmiddelen, zoals deze later in de eventueel op te maken aanvulling op dit arrest zullen worden opgenomen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen. Ten slotte heeft het Hof het aan de verdachte gemaakte verwijt als volgt samengevat: "Verdachte heeft (...) gereden met achterbanden die niet voldeden aan de wettelijke profieldiepte van 1,6 millimeter. Het had die dag geregend, het wegdek was nat en er was sprake van spoorvorming Verdachte reed harder dan de maximaal toegestane snelheid van 80 kilometer per uur en heeft zijn snelheid niet dusdanig geregeld dat hij in staat was zijn auto op een nat wegdek met spoorvorming behoorlijk te blijven besturen.'

Het derde middel bevat de klacht dat het Hof in strijd met artikel 359, tweede lid tweede volzin, Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging. Het tweede middel klaagt dat het Hof het verweer dat het Openbaar Ministerie in de vervolging niet-ontvankelijk dient te worden verklaard ten onrechte, althans op ontoereikende gronden heeft verworpen. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking. De klacht dat 's Hof's motivering niet voldoet aan het in artikel 359, tweede lid tweede volzin, Sv gegeven motiveringsvoorschrift ten aanzien van uitdrukkelijk onderbouwde standpunten, stuit af op de omstandigheid dat het hier een verweer betreft als bedoeld in artikel 358, derde lid, Sv. Dienaangaande geldt het motiveringsvoorschrift van de eerste volzin van eerstgenoemde bepaling (vgl. HR 29 april 2008, LJN BB8977, NJ 2009/130, rov. 6.3). Niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg komt slechts in

uitzonderlijke gevallen in aanmerking. Daarvoor is alleen plaats ingeval het vormverzuim daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een goede procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan (vgl. HR 30 maart 2004, LJN AM2533, NJ 2004/376, rov. 3.6.5). Het Hof heeft uitgesloten dat het Openbaar Ministerie doelbewust tot vernietiging van bewijsmateriaal is overgegaan en dat sprake is van doelbewuste of grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte. Dat oordeel is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk en kan in cassatie niet verder worden getoetst. Het Hof heeft het gevoerde verweer verworpen op gronden die de verwerping kunnen dragen. De middelen falen.

Het eerste middel bevat de klacht dat het Hof het beroep op schending van artikel 6, eerste lid, EVRM doordat de verdachte de mogelijkheid is onthouden een tegenonderzoek naar de oorzaak van de slijtage van de achterbanden van de auto te doen verrichten, ten onrechte althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen. Vooropgesteld moet worden dat de eis van een eerlijke procesvoering kan meebrengen dat aan een verzoek tot het doen verrichten van een tegenonderzoek gevolg behoort te worden gegeven. Of zich zo een geval voordoet is afhankelijk van de omstandigheden van de desbetreffende zaak (vgl. HR 8 februari 2005, LJN AR7228, NJ 2005/514, rov. 3.5). Voor zover het middel uitgaat van de opvatting dat de verdachte steeds recht heeft op een tegenonderzoek, faalt het aangezien die opvatting geen steun vindt in het recht. Doch ook voor zover in het middel ervan wordt uitgegaan dat de verdachte in dit geval ten onrechte de mogelijkheid van een tegenonderzoek is onthouden, is het tevergeefs voorgesteld. In de bestreden uitspraak ligt als het oordeel van het Hof besloten dat de onmogelijkheid om op gelijke wijze als het Openbaar Ministerie onderzoeksresultaten in het geding te brengen, niet in de weg behoeft te staan - en in casu ook niet staat - aan een eerlijke procesvoering.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7150

Zaaknummer: 11/03551 M

Wetsartikelen: 6 EVRM en 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Schriftelijke volmacht van advocaat aan griffiemedewerker om cassatieberoep in te stellen

Een schriftelijke volmacht van een advocaat aan een griffiemedewerker om beroep in cassatie in te stellen moet inhouden de verklaring van de advocaat dat hij door de verdachte bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van dat beroep (vgl. HR 22 december 2009, LJN BJ7810, NJ 2010/102). In aanmerking genomen dat het faxbericht van mr. D.M. Penn niet inhoudt dat hij bepaaldelijk door de verdachte is gemachtigd beroep in cassatie in te stellen, is aan deze voorwaarde niet voldaan. In zijn arrest van 19 maart 2013, LJN BZ3924, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat uit de omstandigheid dat, zoals in het onderhavige geval is gebeurd, namens de verdachte een cassatieschriftuur is ingediend door advocaten die hebben verklaard daartoe door de verdachte bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd, moet worden afgeleid dat aan een onvolkomen volmacht bij het instellen van cassatieberoep de wens van de verdachte ten grondslag heeft gelegen om (op rechtsgeldige wijze) beroep in cassatie te doen instellen, zodat die onvolkomen volmacht niet hoeft te leiden tot niet-ontvankelijkverklaring in het cassatieberoep.

De Advocaat-Generaal heeft geconcludeerd dat de verdachte niet-ontvankelijk zal worden verklaard in het beroep en heeft zich niet uitgelaten over de voorgestelde middelen. De Hoge Raad is van oordeel dat de Advocaat-Generaal daartoe alsnog in de gelegenheid behoort te worden gesteld. Met het oog daarop dient de zaak naar de rolzitting te worden verwezen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7146

Zaaknummer: 11/02172

RECHTSPRAAK

Duidt brandstichting op levensgevaar voor een ander?

De verdachte is in eerste aanleg ten laste gelegd dat: 'hij op 31 augustus 2008 in de gemeente Apeldoorn tezamen en in vereniging met een ander opzettelijk brand heeft gesticht in een woning (gelegen aan de [a-straat 1]), immers heeft verdachte toen aldaar opzettelijk (open) vuur in aanraking gebracht met (een) brandbare stof(fen), ten gevolge waarvan (de inboedel van) die woning gedeeltelijk is verband, terwijl daarvan gemeen gevaar voor (de inboedel van) die woning, en levensgevaar voor meer personen aanwezig in naast/boven/onder gelegen woningen te duchten was.' De Rechtbank en het Hof veroordelen beide de verdachte wegens het stichten van brand als bedoeld in artikel 157 Sr.

Het oordeel Hoge Raad luidt: in artikel 157 Sr is straf bedreigd tegen onder anderen degene die opzettelijk brand sticht, indien daarvan levensgevaar of gevaar voor zwaar lichamelijk letsel voor een ander of anderen te duchten is. Om in rechte zodanig gevaar als vaststaand te kunnen aannemen, is vereist dat uit de inhoud van wettige bewijsmiddelen volgt dat dit levensgevaar of dit gevaar voor zwaar lichamelijk letsel inderdaad te duchten was. Dit betekent dat het levensgevaar of gevaar voor zwaar lichamelijk letsel ten tijde van de brandstichting naar algemene ervaringsregels voorzienbaar moet zijn geweest (vgl. HR 17 februari 2009, LJN BG1653, NJ 2009/120). Nu uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat de brand is gesticht in een woning die deel uitmaakt van een complex van naast en boven elkaar gelegen woningen, de brand is gesticht op een tijdstip waarop, naar van algemene bekendheid is, de kans zeer groot is dat minstens een deel van de bewoners van de omliggende woningen thuis is, de bewoners van twee ondergelegen woningen inderdaad thuis waren, en de verdachte, alvorens de brandbare stoffen tot ontsteking te brengen, door het openen van kranen van een gasfornuis had bewerkstelligd dat in de woning gas uitstroomde, kunnen de bewijsmiddelen het oordeel van het Hof dragen dat naar algemene ervaringsregels levensgevaar voor andere personen voorzienbaar was.

Het derde middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het Hof zijn ingezonden. Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad in deze zaak, waarin de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na

het instellen van het cassatieberoep. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van acht jaren.

De conclusie van A-G luidt: bewijsmiddel 15 houdt de verklaring in van iemand van de brandweer. Bij het betreden van de woning hoorde hij een sissend geluid uit de keuken. Hij zag dat twee van de bedieningsknoppen van het gasfornuis waren opengedraaid. Dat levensgevaar van de brandstichting te duchten was is mijns inziens niet zonder meer uit de gebezigde bewijsmiddelen af te leiden. Er zijn indicaties voor het ontstaan van een dergelijk gevaar. Ik wijs op het feit dat het om een flatgebouw gaat, dat de woning zich kennelijk op de eerste woonlaag bevond, dat de brand is gesticht op zondagochtend omstreeks 6:00 uur en dat de gaskranen zijn opengezet. Of het levensgevaar naar algemene ervaringsregels voorzienbaar is geweest⁽²⁾, staat mijns inziens echter daarmee nog onvoldoende vast. Met name is niet duidelijk welke gevaarzetting voor andere bewoners van het gebouw verbonden is geweest aan het openstaan van de gaskranen, noch welk risico deswege bestond voor de brandweerman die de woning heeft betreden.

Conclusie A-G: het tweede bewijsmiddel zou wel gegrond verklaard moeten worden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7170

Zaaknummer: 11/03723

Wetsartikelen: 157 SR

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht witwassen

De uitspraak van het Hof luidt: op grond van de overwegingen uit het arrest acht het Hof het aannemelijk dat verdachte en haar (toenmalige) vriend [medeverdachte] in de periode genoemd in de tenlastelegging inkomsten uit misdrijf hebben verworven. Daar komt nog het volgende bij:

Verdachte heeft bij de politie verklaard dat ze sinds zes á zeven jaar een relatie had met [medeverdachte] maar dat het de laatste twee maanden niet meer zo goed ging. Uit het proces-verbaal van bevindingen (buurtonderzoek) van 18 augustus 2010 blijkt, uit verklaringen van burens, dat [medeverdachte] en verdachte al jaren samenwonen op het adres [b-straat 1] te [plaats]. Verdachte en haar partner, medeverdachte [medeverdachte], kenden elkaar al geruime tijd en volstrekt onaannemelijk is dat zij in die relatie zodanig 'langs elkaar heen leefden' dat verdachte in al die jaren niet kan hebben geconstateerd dat de legale inkomsten van [medeverdachte] niet in verhouding stonden tot de regelmatige, soms forse uitgaven. Verder heeft verdachte haar handtekening onder de koopovereenkomst van de Nissan geplaatst, terwijl uit die koopovereenkomst bleek dat de auto op naam van haar broer werd gezet. Gelet op de hiervoor genoemde feiten en omstandigheden heeft verdachte zich schuldig gemaakt aan witwassen van de Nissan met kenteken [AA-00-AA] nu zij moet hebben geweten dat die auto, geheel of gedeeltelijk, direct of indirect, afkomstig was uit misdrijf. Verder heeft verdachte het oogmerk gehad op het doen gebruiken van de valse koopovereenkomst (met betrekking tot genoemde Nissan). Zij heeft haar handtekening geplaatst onder de naam van een ander op een contract waarvan het de bedoeling was dat het na ondertekening gebruikt zou worden om te kunnen bewijzen dat de Nissan was gekocht door [betrokkene 1].

Verdachte en [medeverdachte] zijn de gebruikers geweest van deze auto terwijl de auto langere tijd op naam van anderen heeft gestaan. Uiteindelijk is de auto op naam van verdachte gezet. Gebleken is dat verdachte wist dat het contract betrekking had op de koop van de Nissan en zij wist tevens dat zij haar handtekening als koper op het contract plaatste, terwijl zij niet de koper van de Nissan was. Dit betekent dat verdachte met het plaatsen van de handtekening het oogmerk heeft gehad op het (door een ander) doen gebruiken van een valse

koopovereenkomst.

De Hoge Raad stelt: het eerste middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 1 ontoereikend is gemotiveerd, onder meer omdat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte wist dat de in de bewezenverklaring genoemde auto - onmiddellijk of middellijk - afkomstig was uit enig misdrijf.

Aangezien de bewezenverklaring onder 1, voor zover deze inhoudt dat de verdachte 'wist' dat de in de bewezenverklaring genoemde auto - onmiddellijk of middellijk - afkomstig was uit enig misdrijf, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de door het Hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Voor zover het middel hier over klaagt, is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging; wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan; verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7149

Zaaknummer: 11/02719

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Cautie in een jeugdzaak

Het aangevoerde middel klaagt dat het Hof het proces-verbaal van bevindingen van 16 maart 2010 van verbalisant Van Rijn van politie Haaglanden voor het bewijs heeft gebezigd, in weerwil van het tot bewijsuitsluiting strekkend verweer dat de verdachte voorafgaand aan dat verhoor niet is meegedeeld dat hij niet verplicht is tot antwoorden.

Artikel 29, tweede lid, Sv beoogt de verdachte te behoeden tegen ongewilde medewerking aan zijn eigen veroordeling. Ingevolge die bepaling dient de verdachte voor zijn verhoor te worden medegedeeld, dat hij niet verplicht is tot antwoorden. In de tweede volzin van het derde lid van artikel 29 Sv is bepaald dat die mededeling in het proces-verbaal wordt opgenomen. Indien zodanige mededeling achterwege is gebleven bij een verhoor in het voorbereidend onderzoek tegen de verdachte ter zake van het aan hem tenlastegelegde feit, is sprake van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv. Dan komt toepassing van bewijsuitsluiting van het door dit verzuim verkregen bewijsmateriaal in aanmerking omdat een belangrijk (strafvorderlijk) voorschrift in aanzienlijke mate is geschonden, mede in aanmerking genomen dat de mededeling aan de verdachte dat hij niet verplicht is tot antwoorden, noodzakelijk is ter verzekering van het recht van de verdachte op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM. In dat geval is de ruimte beperkt om na afweging van de in het tweede lid van artikel 359a Sv genoemde factoren af te zien van bewijsuitsluiting (vgl. HR 19 februari 2013, LJN BY5322, rov. 2.4.1-2.4.4). Van het afzien van bewijsuitsluiting kan slechts sprake zijn indien de rechter op gronden die rechtstreeks verband houden met de verklaring van de verdachte, de wijze waarop en de omstandigheden waaronder deze is verkregen, en/of de processuele houding van de verdachte en/of de raadsman dienaangaande tot het oordeel komt dat de verdachte door het achterwege blijven van die mededeling niet in zijn verdediging is geschaad (vgl. HR 20 januari 1981, LJN AC7103, NJ 1981/339). Blijkens het weergegeven, voor het bewijs gebezigde proces-verbaal van bevindingen, heeft de verbalisant aan de verdachte vragen gesteld die bezwaarlijk anders kunnen worden opgevat dan als vragen betreffende zijn betrokkenheid bij een geconstateerd strafbaar feit ten aanzien waarvan hij als verdachte was aangemerkt. Derhalve was sprake van een verhoor als bedoeld in artikel 29, tweede lid, Sv. Het Hof had, gelet op het weergegeven verweer, de verklaring van de verdachte daarom slechts tot

het bewijs mogen bezigen indien het had vastgesteld dat genoemde mededeling niettemin was gedaan, dan wel dat de verdachte geacht mocht worden door het ontbreken van de mededeling niet in zijn verdediging te zijn geschaad. Nu het Hof daaromtrent niets heeft vastgesteld is de bewezenverklaring onvoldoende met redenen omkleed.

Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, de overige middelen geen bespreking behoeven, en als volgt moet worden beslist.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2012:BY5706

Zaaknummer: 11/04486 J

Wetsartikelen: 29 lid 2 Sv en 359a Sv

RECHTSPRAAK

Aanrijding motoragent met fietser

Aan de verdachte is primair tenlastegelegd dat: 'hij op of omstreeks 21 januari 2010 te Houten, althans in het arrondissement Utrecht, als verkeersdeelnemer, namelijk als bestuurder van een motorrijtuig (motorfiets), daarmee rijdende over de weg, het Weerwolfspad, zich zodanig heeft gedragen dat een aan zijn schuld te wijten verkeersongeval heeft plaatsgevonden door roekeloos, in elk geval zeer, althans aanmerkelijk, onvoorzichtig en/of onoplettend, met de door hem bestuurde (politie-)motorfiets - terwijl hij geen gebruik maakte van optische en geluidssignalen - te rijden over genoemd Weerwolfspad terwijl deze weg/dit pad door middel van bord G 12a van Bijlage 1 van het RVV 1990 (duidelijk zichtbaar) is aangeduid als verplicht fiets/bromfietspad en/of (vervolgens) gekomen bij de kruising met de (eveneens als verplicht fiets/bromfietspad aangemerkte) Lobbendijk geen voorrang te verlenen aan een voor hem, verdachte, van rechts komende fietsster, terwijl hij, verdachte, reed met een hogere snelheid dan de aldaar (voor bromfietsen) toegestane maximum snelheid van 30 kilometer per uur, in elk geval heeft gereden met een (veel) hogere snelheid dan ter plaatse (gezien de zichtbeperking vanwege de hoge beplanting) verantwoord was, en/of (vervolgens) zijn motorfiets niet tot stilstand heeft kunnen brengen binnen de afstand waarover de weg te overzien en vrij was, waarna een aanrijding/botsing tussen de door hem, verdachte, bestuurde motorfiets en die fietsster is ontstaan, waardoor eerdergenoemde fietsster, genaamd [slachtoffer], zodanig lichamelijk letsel werd toegebracht, dat daaruit tijdelijke ziekte of verhindering in de uitoefening van de normale bezigheden is ontstaan.' Het Hof heeft de verdachte vrijgesproken van het primair tenlastegelegde misdrijf van artikel 6 WVV 1994 en hem ter zake van de subsidiair tenlastegelegde overtreding van artikel 5 WVV 1994 veroordeeld tot een geldboete van € 500,-, subsidiair tien dagen hechtenis.

De door het Hof genoemde Beschikking van de Minister van Verkeer en Waterstaat van 31 maart 1994, nummer RVR 172392, houdende vrijstelling van de bepalingen van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (hierna: de Beschikking), luidt, voor zover in deze zaak van belang:

Gelet op artikel 88 van het RVV 1990;

BESLUIT

I in te trekken de beschikking van 16 februari 1977, nummer RVT 11382;

II aan de regio's (regionale politiekorpsen) ten behoeve van de bij hen in dienst zijnde ambtenaren van politie als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Politiewet 1993 en aan de Minister van Justitie ten behoeve van de bij het Korps landelijke politiediensten werkzaam zijnde ambtenaren van politie als bedoeld in artikel 3, eerste lid van de Politiewet 1993 alsmede ten behoeve van de bijzondere ambtenaren van politie als bedoeld in artikel 3, tweede lid, van de Politiewet 1993, vrijstelling te verlenen van de bepalingen van het RVV 1990.

III aan de uitoefening van de bevoegdheden, ontleend aan de vrijstelling, de volgende voorschriften te verbinden:

- a. de veiligheid van het verkeer dient zoveel mogelijk te worden gewaarborgd;
- b. van de vrijstelling mag alleen gebruik worden gemaakt voor zover dit voor de uitvoering van de opgedragen taken noodzakelijk is.

Het middel klaagt ten eerste dat het Hof zijn vrijspraak van het primair tenlastegelegde feit heeft gebaseerd op een onjuiste uitleg van het in de Beschikking onder III sub b opgenomen voorschrift dat van de vrijstelling slechts gebruik mag worden gemaakt voor zover dit voor de uitvoering van de opgedragen taken noodzakelijk is. Het Hof heeft geoordeeld dat de verdachte in het kader van een verkeerscontrole van bromfietsen - en daarom op goede gronden - gebruik heeft gemaakt van de vrijstelling. Aldus heeft het Hof tot uitdrukking gebracht dat de gedragingen van de verdachte noodzakelijk waren voor de uitvoering van de aan hem opgedragen taken, zodat de klacht faalt. Het middel klaagt voorts dat niet blijkt dat het Hof de gedragingen van de verdachte heeft getoetst aan het onder III sub a in de Beschikking opgenomen voorschrift, inhoudende dat de veiligheid van het verkeer zoveel mogelijk dient te worden gewaarborgd, en evenmin dat het Hof dit voorschrift in samenhang met de onder III sub b bedoelde noodzaak heeft gezien. Deze klacht berust op een verkeerde lezing van het bestreden arrest. Het Hof heeft geoordeeld dat de verdachte in het kader van het voor de uitvoering van zijn opgedragen taak noodzakelijke gebruik van de wettelijke vrijstelling met zijn motorfiets op het verplichte fietspad mocht rijden en geen voorrang behoefde te verlenen aan de voor hem van rechts komende fietsster. Voorts heeft het Hof geoordeeld dat de verdachte niet onverantwoord snel heeft gereden en aldus niet heeft gehandeld in strijd met het onder III sub a in de Beschikking opgenomen voorschrift de veiligheid van het verkeer zoveel mogelijk te waarborgen. Wel heeft het Hof geoordeeld dat de verdachte de verkeersveiligheid onvoldoende heeft gewaarborgd doordat hij zijn motorfiets niet tot stilstand heeft weten te brengen binnen de afstand waarover de weg te overzien en vrij

was, zodat hij in zoverre in strijd heeft gehandeld met voornoemd voorschrift. Het oordeel van het Hof dat de verdachte op grond van dat een en ander geen schuld treft in de zin van art. 6 WVV 1994 is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Daaraan doet niet af het oordeel van het Hof dat de gedragingen van de verdachte wel het in art. 5 WVV 1994 bedoelde gevaar hebben veroorzaakt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

De A-G concludeert: Volgens de nota van toelichting op artikel 87 (oud) RVV1990 is het niet gewenst dat die Minister, zoals tot dusverre onder het RVV1966 het geval was, ontheffing verleent van de verplichting zoveel mogelijk rechts te houden. Daarom is die bevoegdheid toegekend aan de wegbeheerder. Met die opmerking in de nota van toelichting wekt de wetgever de indruk dat de Minister, hoewel dat niet uitdrukkelijk is bepaald, slechts vrijstelling kan verlenen van de in artikel 87 lid 1 RVV genoemde voorschriften. Artikel 87 (oud) RVV1990 voorziet slechts in ontheffing door het bevoegd gezag van de daar omschreven bepalingen en verkeerstekens. Daar zijn geen bepalingen en verkeerstekens bij die bestuurders verplichten andere weggebruikers voor te laten gaan. De in artikel 87 genoemde bepalingen en verkeerstekens hebben met name betrekking op het gebruik van de weg, zoals art. 3 lid 1 (rechts houden), 4 en 5, leden 1 en 2, 6, leden 1-3, 8 en 10 (gebruik trottoir, en fietspad en rijbaan), 23 lid1, 24 - 26, 46 (stilstaan en parkeren), 42, 43 (gebruik autosnelwegen en autowegen) 53 (slepen), 61b (vervoer van personen), 62 (naleving van een aantal verkeerstekens). Uit een en ander vloeit voort dat het bezigen van de term 'gebruik' in artikel 147 WVV1994 niet zonder betekenis is. Kennelijk is het met deze term beoogd de vrijstelling inderdaad te beperken tot voorschriften die betrekking hebben op het gebruik van de weg, zoals deze met name zijn opgesomd in art. 87 (oud) RVV1990, en die vrijstelling geen betrekking te laten hebben op voorschriften die de verplichting inhouden andere bestuurders voor te laten gaan, dus op voorschriften die betrekking hebben op de interactie tussen weggebruikers. Voor deze uitleg pleit ook dat de wetgever een aparte voorziening heeft getroffen voor het bevrijden van bestuurders van de verplichting andere weggebruikers voor te laten gaan. Uit een en ander gelezen in onderling verband en samenhang moet worden afgeleid dat onder het verlenen van vrijstelling voor het gebruik van de weg als bedoeld in artikel 147 WVV1994 niet is begrepen het verlenen van vrijstelling van bepalingen en verkeerstekens die betrekking hebben op de interactie tussen weggebruikers zoals voorschriften die weggebruikers verplichten andere bestuurders voor te laten gaan. Dat betekent dat de onderhavige beschikking, die immers niet beperkt is tot het verlenen van vrijstelling van voorschriften die betrekking hebben op het gebruik van de weg, wettelijke grondslag mist en derhalve niet rechtsgeldig is. Deze conclusie strekt tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Hof dan wel verwijzing van de zaak naar een aangrenzend Hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2012:BY9721

Zaaknummer: 11/04177

Wetsartikelen: 6 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Last tot Tul

Het Hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte: 'op 15 september 2009 te Woudrichem opzettelijk aanwezig heeft gehad een hoeveelheid van 5 grote hennepplanten, zijnde hennep een middel als bedoeld in de bij de Opiumwet behorende lijst II.' Het Hof heeft het in het middel bedoelde verweer als volgt samengevat en verworpen: door de raadsman is ter terechtzitting in hoger beroep ten verweer betoogd dat het openbaar ministerie niet tot strafvervolging van verdachte had mogen overgaan, zodat het niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Daartoe is - kort gezegd - het volgende aangevoerd: Op grond van de 'Aanwijzing Opiumwet' en de 'Richtlijn voor strafvordering Opiumwet, softdrugs' wordt het voor eigen gebruik telen en/of aanwezig hebben van maximaal vijf hennepplanten gedoogd. Dat is ook de lijn van de door dit hof genomen beslissingen in zaken als de onderhavige, aldus een uitspraak met vindplaats LJN: BG7141. Voorts waren de hennepstekjes die verdachte in zijn woning aanwezig heeft gehad - stekjes afkomstig van materiaal van vernoemde vijf hennepplanten - zo erg verdroogd, dat deze niet kunnen worden gezien als hennepstekjes in de zin van de Opiumwet waardoor verdachte de grens van de toegestane vijf hennepplanten alsnog zou overschrijden.

De Hoge Raad oordeelt dat:

De ten tijde van het tenlastegelegde en bewezenverklaarde feit geldende Aanwijzing Opiumwet van 6 februari 2002, Stcrt. 2002, 46 (hierna: de Aanwijzing) dient aldus te worden uitgelegd dat - behoudens door het openbaar ministerie te stellen en aannemelijk te maken bijzondere omstandigheden en mits tijdig afstand is gedaan van het inbeslaggenomen plantenmateriaal - met een politiesept wordt afgedaan de teelt van niet meer dan vijf hennepplanten, ongeacht de hoeveelheid of het gewicht van de met die teelt verkregen of te verkrijgen opbrengst van voor consumptie geschikte hennep of henneproducten (vgl. HR 26 april 2011, LJN BO4015, NJ 2012/63). Voor zover het Hof de overwegingen als zijn oordeel tot uitdrukking heeft gebracht dat de verdachte op het in de Aanwijzing vastgelegde 'gedoogbeleid' geen beroep kan doen omdat de vijf in zijn tuin aangetroffen hennepplanten een opbrengst genereren die de geringe hoeveelheid voor eigen gebruik, zoals bedoeld in de Richtlijn voor strafvordering Opiumwet, softdrugs van 2 november 2000 (Stcrt. 2000, 250)

ruimschoots overstijgt, getuigt dat oordeel derhalve van een onjuiste rechtsopvatting. Voorts is dat oordeel niet toereikend gemotiveerd, in aanmerking genomen dat de in de tenlastelegging bedoelde 155 stekjes blijkens de bestreden uitspraak niet als hennepstekjes in de zin van de Opiumwet konden worden beschouwd, de bewezenverklaring inhoudt dat de verdachte vijf hennepplanten opzettelijk aanwezig heeft gehad, en het Hof niet heeft vastgesteld dat het Openbaar Ministerie bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd als in de Aanwijzing bedoeld. Nu een nieuwe behandeling na ver- of terugwijzing niet tot een andere einduitspraak zou kunnen voeren dan hierna vermeld, zal de Hoge Raad de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen.

Het tweede middel richt zich tegen de in de bestreden uitspraak gegeven last tot tenuitvoerlegging van een bij vonnis van de Politierechter te Dordrecht van 4 december 2007 opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf. Blijkens artikel 14g, derde lid, Sr kan de tenuitvoerlegging van een voorwaardelijk opgelegde straf, in geval de daartoe strekkende vordering is ingediend in verband met een vervolging wegens een (nieuw) strafbaar feit, als in die bepaling voorzien, slechts bij gelegenheid van een veroordeling ter zake van dat strafbare feit worden toegewezen. De beoordeling van het eerste middel brengt mee dat aan die in artikel 14g, derde lid, Sr gestelde voorwaarde voor het toewijzen van de vordering tot tenuitvoerlegging niet is voldaan. Ook dit middel treft derhalve doel. Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7152

Zaaknummer: 11/03655

Wetsartikelen: 14g lid 3 Sr

RECHTSPRAAK

Motiveringsklacht over de ongegrondverklaring van het beklag

De Rechtbank heeft het door de klaagster ingediende klaagschrift, strekkende tot teruggave aan haar van de onder haar inbeslaggenomen personenauto, ongegrond verklaard. De Rechtbank heeft daartoe het volgende overwogen: de rechtbank stelt vast dat er, gelet op het standpunt van de officier van justitie, geen strafvorderlijk belang is voor handhaving van het beslag nu de officier van justitie de inbeslaggenomen personenauto wil teruggeven aan de rechthebbende. De Rechtbank dient de vraag te beantwoorden of klaagster een beroep kan doen op het bepaalde in artikel 3:86 eerste lid van het BW. Artikel 3:87 eerste lid van het BW vereist voor een geslaagd beroep op artikel 3:86 eerste lid van het BW dat klaagster onverwijld de gegevens van zijn rechtsvoorganger moet kunnen verschaffen. De Rechtbank is van oordeel dat klaagster niet te goeder trouw was. Immers bestaan de bedrijfsactiviteiten van klaagster onder meer uit de handel in personenauto's en [betrokkene 1] die handelde namens klaagster, heeft de personenauto gekocht van een particulier van wie hij de adres- en persoonsgegevens niet geverifieerd heeft.

Nu klaagster niet de juiste gegevens van zijn rechtsvoorganger kon verschaffen, was klaagster niet te goeder trouw en kan klaagster geen beroep doen op het bepaalde in artikel 3:86 eerste lid van het Burgerlijk Wetboek.

Het Hof bekrachtigt de uitspraak van de Rechtbank.

Echter, de Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking op de gronden 6 en 7 zoals genoemd door de A-G.

De conclusie van de A-G luidt: met het oordeel van de Rechtbank dat klaagster niet te goeder trouw was omdat zij de personenauto heeft gekocht van een particulier van wie zij de adres- en persoonsgegevens niet heeft geverifieerd laat de Rechtbank in het ongewisse of zij de feiten en omstandigheden die de raadsman aan het klaagschrift ten grondslag heeft gelegd niet aannemelijk acht, dan wel of zij van oordeel is dat die feiten en omstandigheden geen goede trouw opleveren als bedoeld in artikel 3:86 BW. Voor zover de Rechtbank heeft geoordeeld dat klaagster niet aan haar wegwijsplicht heeft voldaan, is dat oordeel in het licht van de zijdens

klaagster aangevoerde feiten niet zonder meer begrijpelijk. Ingevolge artikel 3:87 lid 1 BW is voor voldoen aan de wegwijsplicht immers ook voldoende dat de verkrijger onverwijld de gegevens kan verschaffen van zijn rechtsvoorganger die hij ten tijde van zijn verkrijging daartoe voldoende mocht achten om de vervreemder terug te vinden. Of dat laatste het geval was laat de Rechtbank in het midden. Deze conclusie strekt tot vernietiging van de bestreden beschikking en tot verwijzing van de zaak naar het gerechtshof te 's-Hertogenbosch teneinde op het bestaande beklag opnieuw te worden behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7172

Zaaknummer: 12/01056 B

Wetsartikelen: 552a Sv en 3:86 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Strafmotivering

Het Hof heeft de verdachte ter zake van het misdrijf van artikel 227b Sr veroordeeld tot een gevangenisstraf van 35 dagen.

Het middel klaagt over de motivering van de oplegging van een gevangenisstraf in plaats van de door de Advocaat-Generaal gevorderde werkstraf. De Hoge Raad stelt voorop enerzijds dat geen rechtsregel eraan in de weg staat dat de rechter bij de strafoplegging rekening houdt met de manier waarop de op te leggen straf zal worden tenuitvoergelegd en anderzijds dat niet enige rechtsregel de rechter voorschrijft daarmee wel rekening te houden. De keuze van de factoren die voor de strafoplegging van belang zijn te achten, is immers voorbehouden aan de rechter die over de feiten oordeelt, terwijl die keuze geen motivering behoeft (vgl. HR 23 maart 2010, LJN BK9252, NJ 2010/393). Het middel neemt kennelijk tot uitgangspunt dat het Hof heeft geoordeeld dat het een onvoorwaardelijke gevangenisstraf uitsluitend aangewezen acht, omdat de verdachte woonachtig is in Curaçao en een werkstraf daarom niet ten uitvoer kan worden gelegd. Dat uitgangspunt mist feitelijke grondslag nu het Hof een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 35 dagen kennelijk passend en geboden heeft geacht gelet op de aard, de ernst en de lange duur van het feit. Het in het middel aangevallen oordeel van het Hof dat een werkstraf niet tenuitvoergelegd kan worden is voorts, gelet op hetgeen is vermeld in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 3.5 en 3.7 niet onbegrijpelijk, waarbij opmerking verdient dat vóór de inwerkingtreding op 15 november 2011 van de Landsverordening van 2 november 2011, houdende vaststelling van een nieuw Wetboek van Strafrecht (Pb. 2011/48) de taakstraf niet behoorde tot het wettelijk straffenarsenaal in Curaçao. Het middel faalt.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 35 dagen en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7145

Zaaknummer: 11/01690

Wetsartikelen: 227b Sr en 359 lid 5 en 6 Sv

RECHTSPRAAK

WOTS-zaak

1. Artikel 2 Aanvullend Protocol bij het VOGP, dat bepaalt dat wanneer een onderdaan van een Partij zich aan tenuitvoerlegging tracht te onttrekken door te vluchten naar het grondgebied van die Partij, de Staat van veroordeling die Partij kan verzoeken de tenuitvoerlegging over te nemen, is ook van toepassing wanneer de veroordeelde eerst na de ontvluchting de Nederlandse nationaliteit heeft verkregen.
2. Een in een vreemde Staat opgelegde sanctie kan in Nederland slechts worden tenuitvoergelegd voor zover de dader naar Nederlands recht eveneens strafbaar zou zijn geweest. Indien in de exequaturprocedure een beroep op een strafuitsluitingsgrond wordt gedaan welke naar buitenlands recht niet had kunnen worden ingeroepen, moet de Nederlandse rechter de gegrondheid van dat beroep beoordelen, al dan niet na nader onderzoek cfm artikel 28 lid 5 WOTS.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-04-2012

ECLI: ECLI:NL:HR:2012:BV8291

Zaaknummer: 11/04310 W

Wetsartikelen: 28 lid 5 WOTS

RECHTSPRAAK

Werderrechtelijke toe-eigening

De Rechtbank en het Hof hebben beide geoordeeld dat verdachte een tiental auto's heeft verduisterd.

Het eerste middel in cassatie klaagt dat het Hof op onjuiste gronden heeft geoordeeld dat de verdachte zich de auto's wederrechtelijk heeft toegeëigend. De tenlastelegging van de onder 1, 2 en 3 bewezenverklaarde feiten is toegesneden op artikel 321 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende uitdrukking 'wederrechtelijk zich heeft toegeëigend' geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als toekomt aan dezelfde in dat artikel voorkomende uitdrukking. Van zodanig toe-eigenen is sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort (vgl. HR 24 oktober 1989, LJN ZC8253, NJ 1990/256). Blijkens de voor de bewezenverklaringen onder 1 en 3 gebezigde bewijsmiddelen heeft het Hof vastgesteld dat de verdachte de in die bewezenverklaringen genoemde auto's telkens had meegekregen van respectievelijk [betrokkene 1 en 4] teneinde door hem te worden verkocht en geleverd aan mogelijk geïnteresseerden, waarna de verdachte een afgesproken bedrag van de betaalde verkoopprijs aan respectievelijk [betrokkene 1 en 4] zou afdragen. In zijn nadere bewijsoverweging heeft het Hof vastgesteld dat de verdachte de auto's die hij onder zich had gekregen, heeft verkocht en geleverd aan derden en dat hij van de ontvangen verkoopprijs niet het afgesproken bedrag aan [betrokkene 1 en 4] heeft betaald. Het kennelijke oordeel van het Hof dat daaruit volgt dat de verdachte de auto's die hij op grond van de met [betrokkene 1 en 4] gemaakte afspraken ten verkoop onder zich had gekregen, zich wederrechtelijk heeft toegeëigend, is niet juist. Voor zover het middel betrekking heeft op de bewezenverklaringen onder 1 en 3 is het terecht voorgesteld.

Blijkens de voor de bewezenverklaring onder 2 gebezigde bewijsmiddelen heeft het Hof vastgesteld dat [betrokkene 2], eigenaar van de in de bewezenverklaring bedoelde Volkswagen, aan [betrokkene 3] de opdracht heeft gegeven deze auto te verkopen, dat laatstgenoemde de auto aan de verdachte heeft verkocht, dat de verdachte van [betrokkene 2] de kentekenbewijzen van de auto heeft meegekregen, dat [betrokkene 2] geen betaling voor de auto heeft ontvangen en dat de verdachte de auto, die inmiddels op zijn naam stond, heeft

doorverkocht aan [betrokkene 5].

Uit het voorgaande kan bezwaarlijk anders worden afgeleid dan dat de in de bewezenverklaring onder 2 genoemde auto op grond van een door de verdachte met [betrokkene 2] gesloten koopovereenkomst aan hem geleverd is. Dat betekent dat de verdachte bezitter van de auto is geworden en de auto niet meer voor wederrechtelijke toe-eigening door de verdachte vatbaar was. De enkele omstandigheid dat de verdachte heeft nagelaten de door hem verschuldigde koopsom te betalen, levert geen grond op om af te wijken van de uit het burgerlijk recht voortvloeiende regel dat de desbetreffende auto na levering daarvan tot het vermogen van de koper is gaan behoren. Het in de bewezenverklaring besloten liggende oordeel van het Hof dat de verdachte de auto heeft verduisterd, getuigt aldus van een onjuiste rechtsopvatting. Voor zover het middel daarover klaagt is het eveneens terecht voorgesteld. Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, de overige middelen geen bespreking behoeven en als volgt moet worden beslist.

De A-G is van mening dat dit niet tot cassatie behoeft te leiden. Zoals onder 2 is ten laste gelegd, had verzoeker de Volkswagen anders dan door misdrijf onder zich. Hij had deze auto immers verkregen na levering uit een koopovereenkomst met [betrokkene 2] of [betrokkene 3]. Daar gaat het de opsteller van de tenlastelegging om. Voorts heeft verzoeker de aankoopprijs van de Volkswagen niet aan [betrokkene 2] of [betrokkene 3] betaald. In die zin kan de nadere bewijsoverweging van het Hof, dat verzoeker gehouden was een afgesproken bedrag af te dragen aan [betrokkene 2], ook worden uitgelegd. Verder had verzoeker - zelf autohandelaar van beroep - de auto onder zich ten behoeve van de verkoop daarvan aan geïnteresseerden, zoals het Hof met betrekking tot het bewijs nader heeft overwogen, en heeft hij, naar hij zelf ook heeft verklaard, de auto doorverkocht. Naar het mij voorkomt heeft het Hof met betrekking tot feit 2 - gelet op het ten opzichte van de feiten 1 en 3 wat andere scenario van handelen van verzoeker - kennelijk per abuis de woorden 'waarna de betaling door hem, verdachte, aan [betrokkene 2] of aan [betrokkene 3] zal plaatsvinden' niet uit de tenlastelegging weggestreept en is hier sprake van een kennelijke misslag die zich leent voor herstel door de Hoge Raad, waardoor aan het middel de feitelijke grondslag komt te ontvallen.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: